

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **V. M. B.**, zast. Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem Moravské náměstí 13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 12. 2025, č. j. 32 Az 5/2025-47, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

### t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2025, č. j. OAM-708/ZA-ZA11-HA13-2025. Tímto rozhodnutím žalovaný shledal opakovanou žádost stěžovatele o mezinárodní ochranu nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o žádosti zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

[2] Společně s kasační stížností podal stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel uvedl, že v České republice žije 22 let svého života, má zde vytvořené fungující a reálné rodinné a sociální zázemí. Na území ČR žije jeho rodina – manželka a dvě nezletilé děti, které zde chodí do školy. V zemi původu naopak nemá žádné zázemí ani pracovní možnosti, a je tedy nereálné, aby jeho rodina realizovala společný život v zemi stěžovatelova původu. K osvědčení svých tvrzení stěžovatel doložil především oddací list, rodné listy dětí, vysvědčení dětí a jejich diplomy ze soutěží.

[3] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Jeho přiznání je vyhrazeno pro ojedinělé případy a zásah do práva na soukromý a rodinný život (resp. posouzení nejlepšího zájmu dítěte stěžovatele) nelze z povahy věci zkoumat v azylovém řízení.

[4] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost ze zákona odkladný účinek, Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se přiměřeně užije § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky

rozhodnutí znamenaly pro žalobce, resp. stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tam, kde kasační stížnost nemá odkladný účinek ze zákona, je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pouze pro případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[6] Po zhodnocení okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě splněny.

[7] Ve smyslu výše uvedeného je možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek. To znamená, že kasační stížnosti lze přiznat odkladný účinek, jestliže 1) by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel, jenž musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje, a uvést její intenzitu (viz např. usnesení zdejšího soudu ze dne 20. 6. 2019, č. j. 1 As 171/2019-48). Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být dostatečně individualizovaný a podepřený konkrétními důkazy (usnesení NSS z 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011-74, bod [9]), přičemž stěžovatelem tvrzená a prokazovaná újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická či bagatelní (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS, bod [65], a ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS, bod [25]). Přiznání odkladného účinku má místo jen tam, kde jeho nezbytnost převáží nad obecným požadavkem právní jistoty opírající se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci.

[8] Nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, představuje ve stěžovatelově případě především to, že v důsledku zastavení řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu může být nucen se vrátit do své země původu, ačkoliv jeho manželka a dvě nezletilé děti žijí v České republice, kde děti rovněž chodí do školy. Všichni (kromě stěžovatele) mají na území platná povolení k trvalému pobytu. Jeho děti se podle předložených rodných listů na území ČR narodily. Pro účely rozhodnutí o odkladném účinku kasační stížnosti stěžovatel dostatečně doložil, že v ČR žije jeho rodina včetně nezletilých dětí, jejíž těžiště zájmů spočívá právě v ČR, kde má veškeré své zázemí. Odloučení stěžovatele od jeho rodiny by tak zajisté představovalo citelný zásah do rodinného života všech uvedených rodinných příslušníků. Není přitom zřejmé, že by přiznání odkladného účinku v daném případě jakkoli negativně dotklo práv třetích osob.

pokračování

[9] Nejvyšší správní soud posoudil žádost o přiznání odkladného účinku rovněž z hlediska zbývajících podmínky stanovené v § 73 odst. 2 s. ř. s., tj. absence rozporu s veřejným zájmem. V tomto směru je třeba obecně předeslat, že zpochybnění přiznání odkladného účinku z tohoto důvodu leží primárně na žalovaném (usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 10. 2003, č. j. 52 Ca 9/2003-144, č. 87/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud podotýká, že pro zamítnutí návrhu nepostačuje pouhá existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo jevit z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s., ale i v tomto případě je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do práv stěžovatele s intenzitou narušení veřejného zájmu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008-131, č. 1698/2008 Sb. NSS).

[10] Žalovaný žádný veřejný zájem, se kterým by bylo přiznání odkladného účinku v rozporu, neuvedl. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel byl odsouzen za spáchání trestného činu nedovolené výroby a nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy (konkrétně za výrobu metamfetaminu a jeho vývoz za účelem distribuce) k devíti letům odnětí svobody a k pěti letům trestu vyhoštění. Aniž by Nejvyšší správní soud hodlal závažnost stěžovatelovy trestné činnosti jakkoliv bagatelizovat, ze správního spisu na první pohled nevyplývá, že by měl stěžovatel i nadále představovat bezprostřední hrozbu pro některý z veřejných zájmů. Naopak, stěžovatel byl ke dni 30. 3. 2023 podmíněčně propuštěn, zkušební doba byla stanovena do 30. 3. 2030 a není známo, že by se od svého podmíněčného propuštění dopustil další trestné činnosti či jiné činnosti ohrožující veřejné zájmy. Od výkonu trestu vyhoštění bylo upuštěno usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2025, č. j. 5 Nt 604/2025-31, a to právě z důvodu, že stěžovatel žil dlouhodobě na území ČR a žije zde se svojí rodinou, s níž udržoval kontakt i v době výkonu trestu odnětí svobody, pročez by realizace trestu vyhoštění představovala nepřiměřený zásah do rodinného života stěžovatele. Nejvyšší správní soud tak nemá k dispozici přesvědčivé indicie, že by setrvání stěžovatele na území ČR do rozhodnutí o kasační stížnosti mělo být v rozporu s veřejným zájmem, který by mohl převážet nad zájmem stěžovatele realizovat rodinný život.

[11] Žalovaný sice tvrdí, že zásah do práva na rodinný život nelze z povahy věci zkoumat v azylovém řízení, to je však pro posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti irelevantní. Podstatné je naplnění podmínek stanovených § 73 odst. 2 s. ř. s. Odkladný účinek je možno přiznat i z jiných důvodů, než pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany.

[12] Žalobě proti rozhodnutí žalovaného sice nebyl přiznán odkladný účinek (viz usnesení krajského soudu ze dne 11. 11. 2025, č. j. 32 Az 5/2025-37), to však Nejvyššímu správnímu soudu v přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebrání (srov. výše uvedené usnesení č. j. 8 Azs 339/2019-38). Na základě shora uvedeného tedy Nejvyšší správní soud podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 a 3 s. ř. s. přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, což vyvolává právní následky stanovené v § 78b zákona o azylu.

[13] Tímto rozhodnutím Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá způsob rozhodnutí ve věci samé.

**Poučení:**

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 26. února 2026

JUDr. Viktor Kučera  
předseda senátu